

محتشم کاشانی

محتشم کاشانی، که نام اصلی او علی فرزند خواجه میراحمد است، در دوران سلطنت شاه طهماسب صفوی می‌زیست. تاریخ تولد او روشن نیست. او همچون بسیاری از شاعران این دوره به هندوستان مهاجرت کرد. لقب او کمال‌الدین محتشم کاشانی بود. وی از مریدان و سرسپردگان اهل بیت عصمت بود. محتشم کاشانی در سال ۹۹۶ هـ ق درگذشت. آثار او شامل پنج کتاب شعر و دو کتاب نظم و نثر می‌باشد.

دلی دارم که در تنگی درو جز غم نمی‌گنجد

غمی دارم ز دلتنگی که در عالم نمی‌گنجد

محتشم کاشانی از اعیان زادگان کاشان و یکی از معروف‌ترین شاعران قرن دهم ایران بود، که در زمان خویش شهرت بسیار داشت، و چون به ارادت به تشیع معروف بوده است، پادشاهان صفوی، مخصوصاً شاه طهماسب برای وی احترام بسیار قائل بوده‌اند. شاعران زمان او نیز او را بسیار محترم داشته و ملک‌الشعرا خطابش می‌کردند. محتشم کاشانی در روزگار جوانی اشعار ذوقی می‌گفت و غزل سرایی می‌کرد، حتی به مدیحه‌گویی نیز اهتمام می‌ورزید، ولی بعداً به ملاحظه تمایلات دینی و غلبه تشیع در دربار صفوی، اشعاری مبتنی بر تذکر مصائب اهل بیت سرود و در این سبک شهرت یافت و اشعارش معروف گشت، به طوری که می‌توان او را